

Markéta Sidková: Natáčení reklamy mě bavilo

Vrchol sezóny v Pekingu ještě nezačal. Přesto už je za hvězdu. Tedy tu filmovou. Markéta Sidková se objevila v jedné z upoutávek na Paralympiádu v Pekingu 2008 a hlavní roli zvládla skvěle. „Myslím, že výsledek je pěkný,“ pochvaluje si jednadvacetiletá česká reprezentantka v lukostřelbě.

A cože v reklamním šotu zahrála? Vlastně nic obtížného. Jen ukázala, co ovládá nejlépe. Tedy střelbu z luku. Z královských nosítek, kterou nesli dva čínští sluhové, se třevovala do terče. Pochopitelně vždy na střed. „Nebylo to ale tak jednoduché, jak to vypadá,“ usmívá se Sidková.

Upoutávka, v níž si zahrála čínskou střeleckou divu, trvá sice jen pár minut, samotné natáčení se ale podstatně protáhlo. „Točili jsme to nadvakrát,“ říká jedna z českých nadějí pro Hry v Pekingu. „První pokus se totiž nezdařil kvůli počasí.“ Druhý termín také nebyl zrovna prosluněný. Loňský říjen, kdy se šot vyráběl, nepatřil k nejteplejším. „Byla dost zima,“ vzpomíná Sidková. „Navíc jsme se pár dní před tím vrátili z mistrovství světa v Koreji, takže jsem cítila i dost únavy. Tím spíš, když jsme museli vstávat brzy ráno.“

A to nebylo vše. Ve scénáři sice nepadla o krvi ani zmínka, přesto se objevila. Provizorní luk si musela zapřít o ruku, která po desítkách pokusů nápor nevydržela. „Měla jsem ji úplně rozrytou,“ líčí Sidková. „Ale zase tak hrozné to nebylo,“ dodává s nadhledem.

Jestli si někdo mohl stěžovat na náročnou práci, pak to byla čínská obsluha nosítek. „Běhali tam úplně naboso,“ politovala své filmové sluhy. „A ještě k tomu s mojí váhou. Vždyť mám pětadvacet kilo. No, chudáci skoro nemohli.“

Výsledné dílo ovšem působí dokonale. A divákům se hodně zamlouvá. První ohlasy to potvrdily. „Já taky nemám výhrady,“ směje se Sidková. „Ale pozor, nedívám se na to z pohledu odborníka. Přestože samotné natáčení nebylo nejlehčí, klidně bych si to zopakovala. Záleží ale na tom, na co by to byla reklama,“ upozorňuje. „Muselo by mě to bavit a oslovit. Tohle mě bavilo, navíc to nebylo trapné. Naopak si myslím, že to splnilo účel.“

Rozhodl Pán prstenů

Při vyplňování dotazníku na castingu by mohla zaškrtnout kolonku „jízda na koni“. Ideální dispozice pro potřeby nějakého historického snímku. „Kdyby jel kůň pozvolna, myslím, že by mi snad nedělalo problémy při tom i vystřelit z luku,“ pochlubí se. „Nesmělo by se však jednat o žádný klus. Přece jen, když neovládáte nohy, nemáte vcelku žádnou oporu.“

Ale pozor, na koních nedovádí. Jde o součást terapie. „Jezdím chvíli, začala jsem před rokem,“ říká. „Je to skvělá možnost být volně v přírodě. A hlavně to simuluje chůzi. Cítím, že tělo něco dělá, a zapojím svaly, které běžně není možné aktivovat. Připomene mi to dobu, kdy jsem chodila.“

Možná ani nepřekvapí, že právě film nasměroval Sidkovou k lukostřelbě. V roce 2002 se byla podívat na první díl ze slavné trilogie Pána prstenů a střelecké umění hlavních protagonistů v čele s bájným Legolasem ji uchvátilo. „Navodilo mi to vzpomínky na dětství, kdy jsem si hrávala na zahradě a dělali jsme z proutí luky,“ prozradí. „Měla jsem nutkání to zkusit.“

V první chvíli neměla vůbec ponětí, co všechno vysněný sport obnáší. Ale bylo rozhodnuto. „Doma jsem se mamce zmínila, že bych to chtěla zkusit,“ vypráví. „A ta zapracovala víc, než bych čekala. Našla kontakt, mluvila s trenérkou Danou Masárovou. A domluvili jsme si termín.“

V únoru 2002 se lukostřelecká kariéra rozjela naplno. Pomohlo jí to vrátit se do života. Kvůli nemoci znala jen špitály nebo rehabilitační ústavy. „Měla jsem šanci dostat se více mezi lidi, poznat něco jiného,“ říká Sidková. „Bylo to příjemné nejen po sportovní stránce, člověka uspokojuje, když jezdí do zahraničí a rozvíjí si jazykové schopnosti.“

Kariéra v Rusku

Jazyky jsou totiž Markétinou další velkou zálibou. Až jednou skončí kariéru lukostřelkyně, bude možná velmi žádaná i v byznyse. K angličtině a němčině si přidala ještě ruštinu, kterou studuje na Ostravské univerzitě. „Obor ruština ve sféře podnikání,“ upřesňuje. „Je to zaměřené na oblast obchodu, jednak tlumočnictví, překladatelství, potom nějaká korespondence. Věřím, že se mi snad podaří jazyk dopilovat tak, abych byla schopná uplatnit se kvalitně.“

Důvod, proč si zvolila právě ruštinu, je více než praktický. Po skončení střední školy hledala obor, kterému by se mohla věnovat doma. „Chtěla jsem zůstat v Ostravě, protože tady mám zázemí pro sport, rodinu i rehabilitaci,“ vysvětluje. „A bylo by složité si to všechno zařizovat jinde.“

Po prázdninách nastupuje do třetího ročníku. A už si hledá vhodné magisterské studium. Do „civilního“ života chce vstoupit plně vybavená. „Lákalo by mě být někde ve firmě, která obchoduje s Ruskem. Uvidím,“ přemítá.

NEJ MARKÉTY SIDKOVÉ

Film

„Co jsem viděla dvakrát, byly Postřižiny. A přiznám se, že by se mi líbilo se na ten film podívat znovu a znovu.. A Pán prstenů? Viděla jsem ho jen jednou a teď bych si ho raději chtěla přečíst.“

Kniha

„Líbí se mi cestopisy. Když jsem byla menší, tak jsem si často četla Z deníku kocoura Modroočka.“

Školní předmět

„Nejhorší předmět na gymplu se jmenoval matematika.“

Relax

„Lehnout si do přírody někde u rybníka, kde je klid. Představte si, že to místo existuje. Máme to kousek od našeho domu, v Ostravě Nové Vsi.“

Jídlo

„Chalva. To jsou rozemletá sezamová semínka s cukrem, typická pochoutka pro oblast Řecka a Makedonie. Hrozně sladká pasta, kterou si ještě ochutím třeba kakaem nebo mandlemi. Z toho je jasné, že jsem dost, ale opravdu dost na sladké.“